

D^U 261571

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 20., Leto III. VERSKI. TEDNIK Nedelja, 16. maja 1948.

PRIDI, PRIDI SV. DUH!

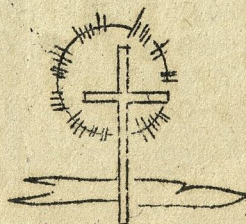
PRIDI, PRIDI SVETI DUH,
IZ NEBES NA NAS RAZLIJ
SVOJE LUČI SVETLI SIJ!

TI OLAJŠAŠ NAM BRIDKOST,
TI SI DUŠAM SLADKI GOST,
TI JIH SLADKO POŽIVIS.

PRIDI, OČE REVEŽEM,
KI DELIS DOBROTE VSEM,
PRIDI SRCEM SVETLA LUČI

V HUDEM TRUDU SI NAM MIR,
V VROCEM DNEVU HLADEN VIR
IN TOLAZBA V ŽALOSTI.

O, TI LUČ PREBLAŽENA,
DAJ RAZSVETLI SRCA VSA
ZVESTIH SVOJIH VERNIKOV.

PRIDI SVETI DUH !

Osamljeni in zapuščeni apostoli in Mati božja so zbrani v dvorani zadnje večerje. Jezus jim je obljubil Sv. Duha. Ni jim povedal, kdaj ga jim bo poslal in kako, le to so vedeli, da ga bodo prejeli, da naj se pripravljajo in prosijo.

Njih priprava je bila temeljita. Zaprli so se v dvorano, ločili od hrušča sveta in goreče molili, naj Sv. Duh čimpreje pride. Saj so vedeli, da brez Njega ne morejo popolnoma nič. Zaupali in verovali so, da jih dobri Oče v nebesih ne bo pustil samih, vedeli pa tudi, da morajo iskreno in zaupno za obljubljeni pomoč prositi.

Enodušno, pravi sv. Luka, so molili. Ne vsak zase, združili so svoje molitve in prošnje v mogočen, skupen napad na božje Srce. Saj so se dobro spominjali Učeniških besed: "Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi." Pa še eno povdarja evangelist, da so molili vztrajno. Niso prejeli sv. Duha, ko so molili en dan, dva, tri, šele deseti dan je prišel sv. Duh nadnje. Vztrajna, zaupna, skupna molitev je bila kronana s čudežnim uspehom.

Poglejmo še nadalje v okoliščine, v katerih so pričakovali sv. Duha. "Mati božja je bila med njimi," pravi sv. Luka. Prav gotovo so jo imeli med seboj kot svojo zavetnico in priprošnjo pri božjem Sinu. Zavedali so se, da Ona premore s svojo priprošnjo več, kot vsa njih molitev in prošnja. Verovali so, da bodo njih molitve združene s priprošnjo Matere božje gotovo uslišane.

Tudi mi predobro vemo, da smo popolnoma osamljeni in zapuščeni. Kot bi se Bog umaknil od nas in nas zapustil. Vemo pa tudi, da smo Sinu božjemu prav tako dragi, kot so bili apostoli. Saj smo radi vere vanj od sveta zavrženi. Zato moramo trdno verovati, da bo tudi nad nas poslal Duha resnice, tolažnika, Duha moči, da nas bo spremljal skozi življenje. Bodimo zato tudi mi podobni apostolom v prošnji za sv. Duha.

Naj nas ne moti trušč sveta. Naša prošnja za sv. Duha naj bo zares zbrana, iskrena in zaupna. Združimo svoje molitve v skupno fronto, v skupen napad na Očeta v nebesih. Čim bolj skupna, enodušna bo naša molitev in prošnja, tem preje bomo uslišanje dosegli. Ne obupajmo, ne odnehajmo. Naša molitev mora biti vztrajna, kakor je zapisano o apostolih, da so v molitvi vztrajali.

V mesecu maju smo. Tudi med nami je Mati božja. Kot otroci se zbirajmo okrog nje z živo vero in zaupnostjo, da tudi ona prosi za nas. Njena prošnja je pri Bogu vsemogočna. Ne sprašujmo se, koliko časa še, ne določujmo Bogu, kdaj naj nas usliši, mi se zbirajmo vztrajno okrog Marije in po njej pošiljajmo prošnje k Bogu, naj pošlje Duha resnice, moči, tolažbe nad nas, da bomo v preizkušnji trdni vztrajali.

Sveta Cerkev je tista naša dvorana, v kateri smo zbrani v molitvi. Ne molimo sami, cela Cerkev moli združena z božjo Materjo. Kako mogočna in vzpodbudna je ta zavest za nas. Bog ne zapusti nikogar. Tudi nam bo poslal po vztrajni, goreči priprošnji Sv. Duha - vodnika in tolažnika. Ob Njegovi roki bomo varni povsod, ob Njegovi pomoči ne bo nobena stvar pretežka, v njegovi tolažbi bo najgrenkejši pelin, ki nam ga trga svet, postal sladak.

=====

O BOG, KI SI SVOJIM APOSTOLOM DAL SVETEGA DUHA, DAJ SVOJEMU LJUDSTVU USPEH POBOŽNE PROŠNJE, DA NJIM, KI SI JIM DAL VERO, PODELIŠ TUDI MIR.

zbrani
= po

87

SVOJ MESEC SPET OBHAJAŠ

Pozdravljena Devica,
Kraljica majniška,
beguncev Tolažnica,
nesrečnih src Gospa!

Človeštvu podarila
si najkrasnejši cvet,
ker Sina si rodila,
ki je odrešil svet.

Svoj mesec spet obhajaš,
ljubezen nam deliš,
s tolažbo nas napajaš,
učiš nositi križ.

Vse milosti, Marija,
po Tebi Bog deli,
brez madeža edina
bila spočeta si.

Nebeška si cvetlica,
najlepša božja stvar,
brezmadežna Devica,
modrosti božje dar.

Marija, vsa narava
je majniški oltar,
Ti si Kraljica maja,
lepote božje žar.

DEKLETOM NA POT

M i s l i n a n e b e s a !

Dobila sem pismo iz domovine. Ljuba, dobra žena ga piše in zaključuje, prav kakor bi vedela, po čem tako hrépeni moje srce. "...pošiljam ti pozdrave naših njiv, polj in gozdov, naših hribčkov in dolinic, naših grobov in doma, ki je tako sam...." Tesno mi je postalo pri srcu, oči so se mi napolnile s solzami. Tresli so se popisani listi v rokah. Te besede so mi živo priklicale v spomin dom, nekdanj srečen, sončen in vesel - zdaj pa tako sam.

Skozi kopreno solza sem komaj razločila še nadalnje besede: "...in če ti je hudo, misli na nebesa, ki so naš pravi, večni, srečni dom." Misli na nebesa...., misli na nebesa.... To je odmevalo zdaj v moji duši. Kot bi sončni žarek posvetil v megleno dolinico, prepodil oblake, jo napolnil s sončno lučjo in toploto - tako so zasijale te besede v mojo dušo.

Misli na nebesa! Naš Gospod je tam gori nam vsem pripravil prostor. Misli na nebesa, živi in delaj tako, da jih gotovo dosežeš! To nam kličejo vsi, ki so že zaključili bedno zemsko življenje in se že radujejo v prelepi hiši nebeškega Očeta.

Razmišljala sem in če hočeš, drago dekle, povem še tebi nekaj misli. Mogoče bodo tudi tebe opogumile, razjasnile mrak v tvoji duši. In če zdaj ne, se boš morda čez leto ali dve še spomnila teh besed, ko ti bo kdaj še bolj težko.

Če bi presojali življenje z zemeljskimi očmi, se nam bi zdelo malenkostna stvar. Kratko je in ubogo. Žalostno je, polno truda, bolezní in trpljenja. Tudi če se nam izpolnijo vse želje, nismo srečni. Če drugega ne, nam grení srečo misel, da bo minila. Vse drugačno se nam kaže življenje v luči večnosti z mislijo na nebesa. Je veličasten dar božji, ki nam omogoči, da vedno bolj in bolj spoznavamo Boga, mu vedno zvesteje in ponižneje služimo. Življenje je največji dokaz božje ljubezni do nas, ker si z njim lahko

=====

NAJ BO Z NAM I, PROŠIMO G O S P O D, M O Č
S V E T E G A D U H A, K I N A J N A Š A S R C A M I L O S T N O
O C I S T I I N N A Š O B V A R U J E V S E H N E Z G O D.

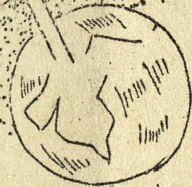
pridobimo največjo srečo - nebesa. Življenje ni cilj, je le sredstvo, pot. Cilj so nebesa! Misli na to vsak dan!

Kadar bo težko in hudo, ti naj misel na nebesa prinese moči in tolažbe. Kaj pomenijo preizkušnje na tem svetu proti nebesom? Kaj pomeni izguba domovine, kaj zapuščenost, kaj nerazumevanje in krivično obsojanje, kaj revščina in trda borba za kruh? Da bodo le nebesa nekoč moja!

Kadar boš začutila nevarnost, skušnjavo, ki hoče tvojo dušo potegniti s prave poti - naj ti bo misel na nebesa najresnejši opomin. Kaj pomenijo vsi užitki sveta, če nebesa izgubim? "Le eno je potrebno, reši dušo." Žrtvuj vse, kar je potrebno, da rešiš svojo dušo, ohraniš vero, nabiraš zasluženja za nebesa. Zaradi žrtev bomo nekoč blagrovati svoje življenje. Čim težja in večja je žrtev, tem večje bo plačilo v nebesih. Ali moremo po pravici tožiti, če nas večna sreča velja nekaj težav, nekaj odpovedi?

Misli na nebesa, ki so ti namenjena in z veseljem boš do prinesla tudi najtežje žrtve. "Če te delo straši, naj te plačilo navdušuje." (Sv. Bernard).

KATOLIŠKI

MISIJONI

DA IN NE . . .

MARIJINO MISI-
JONSKO SRCE.

Ali je to naše spoznanje kaj posebnega? Saj je isto povedal že pred stoletji sv. Tomaž Akvinski, ko je zapisal, da je misijonsko delo "oznanjevanje evangelija po vsem svetu in sicer z namenom, da se v vsakem narodu ustanovi Cerkev". - In ali je sv. Pavel delal kaj drugače, kot da vsadi in utrdi Cerkev po vsem tedaj znanem svetu?

To vse drži in dokazuje, da je stalen nauk Cerkve: misijonsko delo je presajanje Cerkve tja, kjer je še ni.

Če na tem temelju napravimo nekaj ugotovitev, takoj spoznamo, da je za nas, ki živimo več ali manj v tistih lepih romantičnih sanjah o misijonstvu, to pojmovanje vendarle nekaj novega. Kjer je osnova prava, tudi vse drugo stoji prav. Mi pa bomo morda ugotovili, da smo o tem ali onem precej drugače mislili, in iz tega moramo sklepati, da tudi naša podlaga ni bila prava.

Mi pravimo, DA POŠILJA MISIJONARJA V MISIJONE KRISTUS. Torej On sam vodi vse misijonsko delo. Ali je to res? Da in ne!

Komaj je sv. oče Pij XII. posvetil ves svet brezmadežnemu Srcu Marijine-mu, že se je človeštvo znašlo na kolenih pred podobami, kipi in oltarji Marijinega brezmadežnega Srca. Še nikdar se nemara nobena pobožnost ni razširjala tako bliskovito in se tako temeljito ukoreninila kakor pobožnost do Marijinega pročistega Srca. Vplivala so izrazita fatimska razodetja že sama po sebi, še bolj pa v zvezi s strahotno svetovno vojno, ki se je začela l. 1939. in ki je bila po fatimskih dogodkih napovedana; vplivala je nenadna odločitev sv. očeta, da iz svoje študijske sobe po radijski oddajni postaji 31. oktobra 1942 izpolni Marijino naročilo v Fatimi in posveti ves svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Svet je strmел, se veselil in upal. Pričakoval je omiljenja in

PROSIMO, GOSPOD, NAJ RAZSVETLI NAŠE DUŠE TOLAŽNIK, KI IZ TEBE IZHAJA, IN JIH UVARDE V VSO RESNICO.

Če mislimo tako, da posamezni misijonarji kar naravnost od Kristusa dobe svoje poslanstvo, to mišljenje ni pravo. Tako odhajajo protestantski misijonarji, ki jih pošilja ta ali ona zasebna misijonska družba, organizacija in gredo - kot pravijo - v misijone v Kristusovem imenu in izvršujejo njegovo naročilo. V resnici pa niso niti pravi misijonarji, niti nimajo pravice misijonariti. Zakaj ne?

Zato ker je Kristus vse nadalnje delo izročil Cerkvi. Ona naj zdaj vodi misijonsko in dušnopastirsko delo, ona naj pošilja misijonarje in samo ona ima to pravico in dolžnost. Zato noben misijonar, ki ga ne pošlje Cerkev, ni pravi misijonar, pa četudi trdi, da prihaja v Kristusovem imenu. Zato pravi cerkveni zakonik, da je v deželah, kjer Cerkve še ni ali pa je šele v začetnem stanju, vsa misijonska skrb izročena edinole Apostolski stolici, to je papežu. In kogar pošlje papež, ta ima edini pravico ustanavljati Cerkev. Cerkev bo to delo vršila sama, ker kdo drugi tega vršiti ne more in ne sme, ker mu Kristus ni dal ne oblasti, ne zmognosti.

Torej ne vodi misijonskega dela Kristus, ampak Cerkev.

Nekaj resnice je pa vendarle v tem, da Kristus vodi misijonsko delo. In še celo najgloblje pojmovanje Cerkve se skriva v tej resnici. Saj smo rekli, da je Cerkev dalje živeči Kristus, torej Kristus sam, ki skrivnostno biva v Cerkvi, svoji nevesti, vodi po svojem vidnem namestniku tudi misijonsko delo in on sam, ki je izročil Cerkvi to poslanstvo, da daje poklic in moč posameznim udom Cerkve, da gredo v misijone kot misijonarji.

Po vsej pametni presoji bi človek rekel, da je MISIJSKO DELO NEKAJ BISTVENEGA za Cerkev. Ali to drži? Da in ne.

Če mislimo tako, da bi Cerkev brez misijonskega dela sploh nikdar ne mogla in ne smela biti, da bi se s tem izneverila Kristus, potem to ne drži.

Saj je edini cilj misijonskega dela, da se Cerkev zasadi tja, kjer je še ni. Kaj pa takrat, ko bo že povsod vsajena in utrjena in ne bo nobene dežele, kjer bi edino prave cerkve ne bilo?

Takrat bi bilo misijonsko vprašanje rešeno. Torej bi ga sploh ne

hitrejšega konca vojne. Videl je v tem odgovor na Marijine besede, ki jih je izgovorila v Fatimi 13. junija 1917. Prebrazena Devica Marija je rekla pastirici Luciji: "Jezus te hoče porabiti, da bo svet po tebi spoznal mojo veličino in mojo ljubezen. Jezus hoče na svetu utrditi pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Kdor se je bo oklenil, mu obljubim zveličanje. Te duše bo Bog prav posebno ljubil, ljubil jih bo kot cvetlice, ki sem mu jih jaz postavila pred njegov prestol."

Mesec dni pozneje, 13. julija, pa je prebl. Devica govorila: "Ali ste videli pekel, kjer čaka strašen konec uboge grešnike? Da jih Jezus reši, hoče na svetu utrditi pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Če bodo storili, kar bom naročila, se bo rešilo veliko duš in bo na svetu mir." Nato je prebl. Devica rekla: "Prišla sem, da zahtevam posvetitev sveta mojemu brezmadežnemu Srcu in zadostilno obhajilo prvih sobot."

Posvetilna molitev, s katero je papež ves svet izročil brezmadežnemu Marijinemu Srcu, nosi pečat burnih časov, ki jih je napovedala prebl. Devica, če se bo posvetitev zakasnila. Molitev govori o "usodni uri človeške zgodovine", v kateri se posvetitev izvršuje. Po krivici narodov se je čas posvetitve zavlekel in tako je zadelo svet napovedano gorje.

A pobožnost do brezmadežnega Srca Marijinega, ki se je v novešem času tako bujno razcvetela med vernimi narodi, je že v svojem početku **m i s i j o n s k a**. Misijonska je po svojem izvoru, po uradnih izjavah in po svoji vsebini.

I. Srce brezmadežne Device Marije, ki v tem usodnem času kliče nase našo pozornost, je Srce božje Mate-

re, ki živi in je vneta za

nogla Cerkev več izvrševati. Ali bi zato prenehala biti prava Kristusova ustanova? Nikakor ne, saj bi že izvršila svoje prvo poslanstvo, da se razširi in utrdi po vsem svetu, preostalo bi ji le še drugo poslanstvo: voditi ljudi k zveličanju. To je misijonsko delo Cerkvi ni bistveno? To pa spet ne drži kar tako. Je bistveno, kajti po Kristusevi zamisli je Cerkev namenjena vsem narodom, vsemu svetu. Zato bi prenehala biti Kristusova ustanova, bi torej ne bila več prava Cerkev, če ne bi vsega storila, da se res povsod utrdi in ves svet sprejme v svoje naročje. To ji je tako bistveno, da bi brez tega izgubila svoj bistveni znak, da je katoliška, to se pravi, za ves svet namenjena.

Kako zdaj: enkrat je misijonsko delo bistveno, drugič ne.

Stvar je preprosta. Bistveni znak Kristusove prave Cerkve

je, da je katoliška, to je, po vsem svetu tako razširjena, da se po njej zveliča lahko vsakdo, ki je dobre volje. Dokler ne doseže tega, da bo res v vsakem narodu in na vsaki zemlji utrjena, je njena bistvena naloga, da vrši misijonsko delo, ki ima pred seboj prav ta cilj. Ko pa enkrat ta cilj doseže, je misijonsko delo dovršeno in ni več potrebno, torej tudi ne več bistveno.

iste cilje kot Srce njenega božjega Sina, Odrešenika sveta. Cerkveni očetje tolikokrat pravijo, da je prebl. Devica prej spočela Jezusa Kristusa v duhu nego v telesu. Prej je v svojem duhu doumela in sprejela vse načrte in poslanstvo Sinu božjega, nego je postala njegova mati. Spodobilo se je, da je Bog, enako skrb posvečal tudi pripravi Marijinega duha. Marijino mišljenje je bilo vse mesijansko, prežeto od misli na odrešenje vseh narodov. V svoji pesni je zapela: "Glej, blagrovali me bodo odslej vsi rodovi. Od rodu do rodu traja njegovo usmiljenje njim, ki mu v strahu služijo". Marija je sprejela v svoje srce vso blagovest prihodnjega Odrešenika.

(Prihodnjič dalje.)

CVETJE, ZELENIJE BUDI SE V NARAVI

Cvetje, zelenje budi se v naravi,
k Tebi, Marija, hitijo pozdravi,
šmarnice bele v dobravi dehte,
Tebe, Kraljica nebeška slave.

Upanje srca beguncev napaja,
šmarnice Cerkev veselo obhaja;
božja si Mati, vseh čednosti vrt,
ki ga objela nikoli ni smrt.

Sinu si dala, Marija, življenje,
ki je podaril ljudem odrešenje,
sebe obudil, iz groba je vstal,
da nam na veke bo vse kraljeval.

V cvetju žarijo nam tvoji oltarji,
v nas pa brnijo slabosti viharji.
Pridi, Brezmadežna, nam na pomoč,
da ne zagrné pogube nas neč!

BOG PRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje.)

Avguštín med borbo in zrelostjo.

Dušo Afrikanca takratnega časa so premetavali žalostni viharji raznih omik in ver. - Mešale so se v življenjskem toku numidijsko-punske ter grško-rimske kulture; nova vera krščanstva si išče poti zase, medtem ko poganstvo brezpogojno hoče vse poti ohraniti zase. Skoraj se zdi, da se vse vrtilo med dvema kamni in ni čuda, da so nastali razkoli. Saj ljudje niso vedeli, kaj je prav. - Še pri Avguštínu je ta vpliv tolik, da je tako dolgo iskal resnice.

Ze po svojih roditeljih je bil v razdvojenosti. Oče, kot naslednik rimskega vojaškega veterana, ki je kot nagrado za službovane dobil v novi pokrajini dobro službeno mesto in nekaj jutrov zemlje, je ostal skoraj do svoje smrti pogan, dočim je mati izhajala iz numidijske rodbine, kjer je dobila strogo krščansko vzgojo. Ni bila rojena svetnica, kakor noben svetnik ni bil, ampak so vsi pod težkim kladivom življenja, nekateri v grehih in zmotah, drugi v skušnjavah in zmagah, tretji med veličino in duhovnim uboštvo, kovali svojo pot k popolnosti. Kaj so končno oni? Svetle postave, noseče na čelu znak božjega jagnjeta.

Avguštín se je rodil 13. novembra 354. v Tagast-u. Njegova mati Monika ga ni dala krstiti, morda iz obzirnosti do otrokovega očeta - pogana, ali pa zaradi takratne navade, ko so s krstom sploh odlašali, češ, da so grehi, storjeni po svetem krstu, mnogo večji.

Njegova prva mladost je bila popolnoma svobodna in prosta, kakor življenje divje numidijske mačke. Po prvi osovraženi šolski dobi v Tagastu je šel v bližnje mesto Madauro v višjo šolo in od tam v daljnje izobraževanje v modroslovje v deželno glavno mesto Kartagino. Njegovo okolje je bilo v Madauri popolnoma pogansko in so se splošno čudili, da ga je mati tja pustila. - V Kartagini pa je bilo dosti takih, - "ki so se imenovali kristjane", pa so bili v srcih še pogani. - Mesto samo pa je imelo številne in lepe bazilike. -

Pot k učenosti.

Mladi dijak Avguštín se je, kot vsi drugi, vrgel v divji vrtilinec življenja in razvratnosti, vendar pri vsem tem ni zanemarjal učenja. Nam raval je postati odbetnik - prvič, ker je bil izvrsten govornik in drugič, ker je bila to najboljša pot k bogastvu in častnim službam. Med tem je Milost večkrat trkala na njegovo srce in razum. - Prisluhnil je trenotek, pa se zopet vrgel v razuzdano življenje. - Bil je že ugleden govornik, seveda brez takega uspeha, ki ga je sam pričakoval. Tudi resnica, katero je tako vneto iskal, mu je izginjala, posebno potem, ko se je, komaj devetnajstleten, vpisal v babilonsko sekto Manihejcev. (Dve leti pozneje mu je umrl oče, ne da bi to količkaj vplivalo na sinovo življenje.) Njegovi prijatelji pa ga duševno niso več mogli zadovoljiti.

Zveza z dekletom, ki mu je rodila sina, ga je sicer priklenila k družini, ali mati Monika mu pa, pri vsem duševnem trpljenju in človeških skrbeh ni mogla dati one luči, ki bi ga izpeljala iz tene. -

(Dalje prihodnjič)

RAJŠI SEM ZAVOLJO TEBE UBOG, KAKOR BOGAT BREZ TEBE. RAJŠI SEM S TEBOJ NA ZEMLJI TUJEC, KAKOR BI IMEL NEBESA BREZ TEBE.
(Tomaž Kempčan: Hoja za Kristusom).

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Ker je bila cerkev polna, so gostje odhajali iz cerkve skozi zakristijo, kjer jih je čakal župnik Janez. Kakor je on ob sprejemu vsakega iskreno pozdravil, tako so sedaj gostje njemu iskreno čestitali k tako odličnemu pevskeemu zboru.

Prihajale so posamezne skupine in čestitale župniku:

"Gospod župnik, mi ne moremo drugega, kot da vam iskreno čestitamo k tako odličnemu cerkvenemu pevskeemu zboru." Gospod župnik Janez pa se je smehljal. Dobro mu je dela ta pohvala.

Pevci se po koncertu niso takoj razšli, ampak so počakali, da odidejo vsi hkrati iz kora. Še predno sta Cilka in njen oče pripravila note, sta prišla na kor Ahačič in Strniša. Prvega pevca, ki sta ga srečala na koru, sta prosila, naj jima pokaže pevovodkinjo,, ali pa še bolje, naj jo pokliče.

"Gospodična Cilka, dva gospoda vas iščeta."

"Mene? Čemu pa?"

"Tu sta."

Stopila je iz gneče pevcev in obstala ob dveh, po zadnji mo-
di opravljenih gospodih. Za trenutek sta oba premerila njo in ona njiju,
naslednji trenutek pa so si že drug drugemu gledali v oči.

"Oprostite, gospodična", je prvi začel Ahačič, "da vas moti-
va." Nato je predstavil sebe in tovariša ter nadaljeval:

"Gospodična, tako sem navdušen ob nastopu vašega pevskega
zboru in še posebno ob vašem glasu, da si dovoljujem izreči vam moje
iskreno priznanje."

"Ah, ne šalite se!" je dejala Cilka. "Vi kot operni pevec
vendar ne morete biti navdušeni nad našim skromnim nastopom, saj ste
vendar vajen boljših nastopov in lepših glasov."

"Motite se, gospodična! Vaš glas me je naravnost očaral."

Cilka ni odgovorila, pač pa je povežila oči.

"Da vas ne bova zadrževala, gospodična, odhajava in vam po-
novno izrekava najino priznanje."

Podali so si roke in Cilka se jima je lahko poklonila v po-
zdrav.

Pred cerkvijo pa ni bilo priznanj in čestitk ne konca ne kra-
ja. Vsi gostje, ki so bili zbrani okoli gospoda župnika, so hoteli vi-
diti pevce, posebno pa še organistinjo in solistko Cilko.

Počasi so se gostje vračali v mesto, domačini pa so se že
preje razšli na domove in v bližnje gostilnice.

TRETJE POGlavJE.

1.

Odmev pevskega koncerta je bil večji kot je to običajno ob
sličnih prireditvah. Jamarjeva Francka je kar pihala od jeze. Bilo jo
je sram, da bi se najraje pogreznila v zemljo. Ves teden po koncertu je
ni nihče videl na cesti. Naslednjo nedeljo pa je šla k maši v sosednjo
faro. Na kor in med pevce ni mogla več. Razkrinkana je bila njena name-
ra, da bi preprečila pevski koncert. Na drugi strani pa je bila jezna
sama nase, da bi se najraje snedla. Cilka ji je pripravila tako čast
in pohvalo, ki bi jo bila deležna s svojim solo-petjem. Tako je pa bila
Cilka sama deležna vse pohvale in časti. Priznati je morala, da je samo
njena zloba kriva te njene sramote.

Tudi časopisje je pisalo o uspehu koncerta in prineslo sliko
pevskega cerkvenega zboru. (Dalje prihodnjič).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lienzu.